

Súd: Krajský súd Košice
Spisová značka: 11Co/514/2014
Identifikačné číslo súdneho spisu: 7512209905
Dátum vydania rozhodnutia: 24. 06. 2015
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Jarmila Čabaiová
ECLI: ECLI:SK:KSKE:2015:7512209905.2

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Krajský súd v Košiciach v senáte zloženom z predsedníčky senátu JUDr. Jarmily Čabaiovej a sudkýň JUDr. Jarmily Sopkovej Maximovej a JUDr. Evy Feťkovej vo veci žalobcu J. Y. G., s.r.o., Bratislava, Pajštúnska X, IČO: 35 724 803, zast. TOMÁŠ KUŠNÍR, s.r.o., Bratislava, Pajštúnska 5, IČO: 36 613 843, proti žalovanej Z. Y., nar. XX.XX.XXXX, bytom I. XXX, za účasti vedľajšieho účastníka na strane žalovanej Zdrúženia na ochranu občana spotrebiteľa HOOS, so sídlom v Prešove, Nám. legionárov 5, IČO: 42 176 778, zast. JUDr. Ambrózom Motykom, advokátom, Stropkov, Nám. SNP 7, o zaplatenie 925,04 € istiny s prísl., o odvolaniach žalobcu a vedľajšieho účastníka na strane žalovanej proti rozsudku 18C 160/2012-67 z 18.4.2013 Okresného súdu Košice - okolie

rozhodol:

P o t v r d z u j e rozsudok, okrem výroku o trovách konania vo vzťahu žalobcu a vedľajšieho účastníka.

Mení rozsudok vo výroku o trovách konania vo vzťahu žalobcu a vedľajšieho účastníka tak, že vedľajšiemu účastníkovi sa priznáva náhrada trov konania vo výške 142,01 €, ktorú je žalobca povinný zaplatiť JUDr. Ambrózovi Motykovi, advokátovi, do 3 dní od právoplatnosti rozsudku.

Vedľajšiemu účastníkovi sa priznáva náhrada trov odvolacieho konania vo výške 90,44 €, ktorú je žalobca povinný zaplatiť JUDr. Ambrózovi Motykovi, advokátovi, do 3 dní od právoplatnosti rozsudku.

odôvodnenie:

Žalobca sa žalobou podanou na Okresnom súde Košice - okolie dňa 12.6.2012 domáhal uloženia povinnosti žalovanej zaplatiť mu 925,04 € s úrokmi z omeškania vo výške 14,75 % ročne zo sumy 678,41 € od 13.4.2007 do zaplatenia, na tom skutkovom základe, že pohľadávka voči žalovanej zo zmluvy o poskytnutí flexipôžičky uzavretej medzi Všeobecnou úverovou bankou a.s., Bratislava ako veriteľom, a žalovanou ako dlžníčkou dňa 2.6.2005, mu bola postúpená postupom na základe zmluvy o postúpení pohľadávok zo dňa 12.4.2007. Žalovaná sa zaviazala poskytnuté finančné prostriedky vrátiť v pravidelných mesačných splátkach riadne a včas, avšak dostala sa do omeškania s úhradou dlžnej sumy, preto veriteľ (postupca) vypovedal zmluvu o úvere dňa 11.12.2006 a výzvou na splatenie zostatku úveru so splatným príslušenstvom (doručenou žalovanej), vyzval žalovanú na vrátenie peňažných prostriedkov z titulu úveru vrátane splatného príslušenstva, v lehote určenej v písomnej výzve banky.

Súd prvého stupňa (ďalej aj „súd“) rozsudkom žalobu o zaplatenie sumy 925,04 € s príslušenstvom zamietol a účastníkom náhradu trov konania nepriznal. Žalobcovi uložil povinnosť nahradiť vedľajšiemu účastníkovi na strane žalovanej trovy konania vo výške 71 € na účet jeho právneho zástupcu JUDr. Ambróza Motyku, advokáta, do 15 dní od právoplatnosti rozsudku.

Vykonaným dokazovaním mal súd preukázané, že medzi právnym predchodcom žalobcu Všeobecnou úverovou bankou, a.s. ako veriteľom a žalovanou ako dlžníkom bola dňa 2.6.2005 uzavretá štandardná formulárová spotrebiteľská zmluva o poskytnutí finančných prostriedkov (zmluva o poskytnutí flexipôžičky), ktorej obsah žalovaná nemala možnosť žiadnym spôsobom ovplyvniť a ani neovplyvnila, a takisto nemala možnosť žiadnym podstatným spôsobom zasahovať ani do obsahu Všeobecných obchodných podmienok VÚB, a.s., tvoriacich neoddeliteľnú súčasť zmluvy, a vzhľadom na to, že žalovaná poskytnutý úver vo výške 30.000,- Sk riadne nesplácala, veriteľ VÚB a.s. zaslal žalovanej výpoveď zmluvy dňa 11.12.2006 a dňa 12.1.2007 nastala splatnosť dlhu zo zmluvy. Súd uzavretú zmluvu považoval za zmluvu spotrebiteľskú a uplatnený nárok v danom právnom vzťahu spotrebiteľského charakteru právne posúdil podľa ustanovení § 2, § 3 ods. 1, § 4 ods. 1,3 a 5 zák. č. 258/2001 Z.z., § 497 a 499, § 502, § 503 ods. 2 a § 265 Obchodného zákonníka, § 3ods. 1, § 39 ods. 1, § 100 ods. 1, § 101 a § 111, § 558 Občianskeho zákonníka (ďalej aj „OZ“), § 4 ods. 8, § 2 písm. u), r), § 7 ods. 2 a 3, § 8 ods. 3 a 4 zák. č. 250/2007 Z.z. o ochrane spotrebiteľa, a takisto posúdil aj dohodu o uznaní záväzku a splátkovom kalendári uzavretú dňa 6.7.2010 (ďalej aj „Dohoda“), ktorá bezprostredne nadväzuje na spotrebiteľskú zmluvu. Zistil, že ide o žalobcom vopred pripravený štandardizovaný formulár, v ktorom je zakomponovaná aj formulácia o uznaní premlčaného dlhu, a táto podmienka nebola individuálne dojednaná a je v neprospech žalovanej ako spotrebiteľa, preto je neprijateľnou zmluvnou podmienkou. Súd dospel k záveru, že pri uzavretí Dohody boli naplnené zákonné znaky nekalej obchodnej praxe a došlo zo strany žalobcu k porušeniu odbornej starostlivosti pri konaní vo vzťahu k spotrebiteľovi, ktoré podstatne narušilo ekonomické správanie žalovanej ako priemerného spotrebiteľa, a z uvedených dôvodov je táto dohoda neplatná. Pritom tiež poukázal na rozdielnosť podpisov žalovanej na zmluve uzavretej medzi právnym predchodcom žalobcu a žalovanou a na dohode o uznaní záväzku, ktorá je veľmi zreteľne viditeľná. Vzhľadom na námietku premlčania uplatnenú v konaní vedľajším účastníkom na strane žalovanej, ku ktorej sa pripojila žalovaná, posudzoval jej účinky podľa ustanovení § 100 ods. 1 a 2, § 101 a § 111 OZ a zistil, že dlh z poskytnutého úveru sa stal splatným 12.1.2007, kedy začala plynúť všeobecná trojročná premlčacia doba, a keďže žalobca podal žalobu na súde 12.6.2012, dospel k záveru, že námietka premlčania je dôvodná a účinne uplatnená, preto žalobu v celom rozsahu zamietol. O trovách konania rozhodol podľa § 142 ods. 1 O.s.p. Žalovaná vzhľadom na úspech vo veci má právo na náhradu trov konania, avšak žiadne preukázateľné trovy jej v konaní nevznikli a neúspešný žalobca nemá právo na náhradu trov konania, preto súd rozhodol, že účastníkom náhradu trov konania nepriznáva. O trovách konania vo vzťahu medzi žalobcom a vedľajším účastníkom na strane žalovanej rozhodol podľa § 142 ods. 1 v spojení s § 150 ods. 2 O.s.p., lebo bol toho názoru, že trovy konania uplatnené vedľajším účastníkom pozostávajúce z trov právneho zastúpenia za dva úkony právnej služby podľa § 14 ods. 1 písm. a), b) vyhl. č. 655/2004 Z.z. o odmenách a náhradách advokátov za poskytovanie právnych služieb v znení neskorších predpisov (2 x 51,45 €, paušálna náhrada hotových výdavkov 7,63 € + 7,81 € a náhrada 20 % DPH), celkom vo výške 142,01 € sú neprimerané a prichádza do úvahy možnosť ich zníženia pri aplikácii § 150 ods. 2 O.s.p. vzhľadom na charakter uplatnenej pohľadávky, okolnosti, ktoré žalobcu viedli k uplatneniu na súde, postoj a správanie sa žalovanej a s prihliadnutím tiež na okolnosti poskytovania právnej pomoci, keďže z rozhodovacej činnosti je súdu známe, že advokát JUDr. Ambróz Motyka zastupuje vedľajšieho účastníka v obdobných veciach v desiatkach až stovkách iných súdnych sporov, nejde teda len o vzťah na základe individuálneho plnomocenstva v prejednávanej veci. Vzhľadom na totožný právny problém je prácnosť jednotlivých administratívnych prác a právna náročnosť jednotlivých úkonov právnej pomoci značne znížená, preto priznal vedľajšiemu účastníkovi na strane žalovanej náhradu trov konania primerane zníženú vo výške jednej polovice, t.j. v sume 71 € (142,01 : 2) a uložil žalobcovi povinnosť zaplatiť ju na účet právneho zástupcu vedľajšieho účastníka (§ 149 ods. 1 O.s.p.).

Rozsudok napadli včas podanými odvolaniami žalobca a vedľajší účastník na strane žalovanej (ďalej len „vedľajší účastník“).

Žalobca podané odvolanie odôvodnil tým, že súd prvého stupňa nesprávne vec právne posúdil a nedostatočne zistil skutkový stav. Po citácii ust. § 110 ods. 1 a § 558 OZ poukázal na to, že dňa 6.7.2010 žalovaná podpísala dohodu o uznaní záväzku a úhrade pohľadávky v splátkach (ďalej len „Dohoda“), prostredníctvom ktorej uznala svoj záväzok voči žalobcovi vzniknutý zo zmluvy o poskytnutí flexipôžičky uzavretej so spoločnosťou Všeobecnou úverovou bankou, a.s., vo výške 925,04 € s prísl. čo do dôvodu a výšky a zaviazala sa splatiť svoj záväzok. Predmetná Dohoda podľa žalobcu spĺňa všetky náležitosti, ktoré zákon vyžaduje pre platnosť uznania dlhu zo strany dlžníka, teda má písomnú formu,

vyplýva z nej dôvod vzniku pohľadávky, výška pohľadávky a prísľub dlžníka tento dlh zaplatiť, a zároveň žalovaná potvrdila vedomosť o premlčaní dlhu a následkoch s tým spojených. V tejto súvislosti žalobca poukázal na čl. 3 bod 3.4 Dohody, v ktorom je jednoznačne, zrozumiteľne a jasne uvedené: „Dlžník vyhlasuje, že má vedomosť o premlčaní dlhu a jeho následkoch.“ Obsahom Dohody je uznanie dlhu zo strany žalovanej ako právny inštitút zakotvený v Občianskom zákonníku, pričom právnym následkom uznania práva, ktorý nastáva priamo zo zákona, je prerušenie plynutia premlčacej doby. To znamená, že doba, ktorá dovtedy uplynula, sa stáva právne bezvýznamnou a začne plynúť nová 10 - ročná premlčacia doba, a to priamo zo zákona. Tvrdil, že záväzok, ktorý žalovaná uznala, v čase podpisu Dohody nebol premlčaný, a súd vychádzal z nepreukázaných skutočností. Právny predchodca žalobcu - postupca a rovnako ani žalobca nijakým spôsobom neukončili záväzkovo-právny vzťah uzatvorený medzi postupcom a žalovanou, nakoľko nebola vyhlásená mimoriadna splatnosť úveru, zo strany žalobcu zmluva nebola vypovedaná a taktiež nedošlo k odstúpeniu od zmluvy, resp. žalobca a ani postupca pohľadávky predmetným dokladom nedisponuje. Vzhľadom na uvedené bol toho názoru, že súd mal nárok posudzovať podľa ust. § 103 OZ, keďže zo zmluvy o poskytnutí flexipôžičky je nesporné, že zmluvné strany sa dohodli na plnení v splátkach, splatnosť poslednej splátky nastala dňa 5.9.2009 a Dohoda bola podpísaná dňa 2.6.2008, a mal mu priznať prinajmenšom splátky, ktoré v čase uznania a podpisu Dohody premlčané neboli (počnúc splátkou splatnou k 2.8.2007). Nesúhlasil preto so zamietnutím žaloby z dôvodu premlčania v plnom rozsahu. Aj napriek uvedenému zastával názor, že v danom prípade podpisom Dohody došlo k nepochybniteľnému uznaniu dlhu vo výške 678,41 € s prísľ., čím nastali právne účinky spojené s uznaním práva podľa § 110 ods. 1 druhá veta OZ (teda namiesto pôvodnej premlčacej doby odo dňa, keď došlo k uznaniu, začala plynúť nová desaťročná premlčacia doba), pričom na to, aby nastali účinky predmetného ustanovenia, zákon nevyžaduje vedomosť dlžníka o premlčaní dlhu v čase uznania. Uznanie premlčaného práva nie je z hľadiska účinkov spojených s § 110 ods. 1 OZ viazané na vedomosť dlžníka, že uznal premlčané právo. K prerušeniu plynutia pôvodnej premlčacej doby a začatiu plynutia novej 10 - ročnej premlčacej doby dochádza bez ohľadu na to, či dlžník v čase uznania o premlčaní vedel alebo nie. Zároveň je však potrebné poukázať na ust. 51. 3 bod 3.4 Dohody, v ktorom žalovaná potvrdila svoju vedomosť o prípadnom premlčaní dlhu, tzn. v danom prípade nastali účinky ustanovenia § 558 OZ aj vtedy, ak by ku dňu podpisu Dohody bola pohľadávka žalobcu považovaná za premlčanú. Úprava obsiahnutá v ustanovení § 558 OZ spája vedomosť toho, kto uznal premlčaný dlh, o jeho premlčaní, so vznikom vyvrátenej domnienky, že dlh v čase uznania trval. Žalovaná sama žiadala o možnosť splácať dlžnú sumu v splátkach, keďže nebola schopná uhradiť dlžnú sumu naraz. Uvedené len potvrdzuje skutočnosť, že po telefonickej dohode so žalovanou ohľadom splácania dlžnej sumy, bola žalovanej poštou zaslaná predmetná Dohoda podpísaná žalobcom v dvoch vyhotoveniach s tým, že v prípade jej súhlasu so stanoveným splátkovým kalendárom obsahom Dohody, táto Dohodu podpísala a v jednom vyhotovení zaslala späť žalobcovi, teda konala dobrovoľne, bez časovej tiesne, sama zaslala žalobcovi podpísanú Dohodu, čím sa zaviazala k plneniu svojho záväzku v splátkach a uznala predmetný záväzok. Uviedol ďalej, že umožnil žalovanej splácanie dlžnej sumy v mesačných splátkach, a teda sa snažil v jej záujme predísť súdnemu konaniu. Je logické, že si musel zabezpečiť vymožitelnosť svojej pohľadávky pre prípad neskoršieho neplnenia splátkového kalendára dlžníkmi, a to práve uznaním dlhu zo strany žalovaných, s čím je spojené aj plynutie novej premlčacej doby. Vzhľadom na uvedené je absurdné hovoriť o zhoršení postavenia spotrebiteľa uzatvorením Dohody, keďže ide o prejav slobodnej vôle žalovanej, ktorá si je vedomá svojho záväzku a jeho splatenia postupne v dohodnutých splátkach. Predmetná Dohoda neobsahuje žiadne zložité ani zavádzajúce právne formulácie, jej obsah nie je tak rozsiahly, aby sa s ním žalovaná nemala možnosť oboznámiť a nemožno spochybniť, že ide o prejav jej slobodnej vôle. Bol toho názoru, že prístupom súdu dochádza k popretiu procesnej zásady rovnosti účastníkov a k neprimeranej ochrane spotrebiteľa vedúcej k úplnému zbaveniu zodpovednosti spotrebiteľa za plnenie svojich povinností, ktoré mu zo záväzkového vzťahu vyplývajú. Žalobca poukázal aj na to, že žiadne zákonné ustanovenie nebráni súdnemu uplatneniu aj premlčaného práva a zároveň premlčaním dlh nezaniká, teda nemožno ani prinajmenšom hovoriť o použití nekalých obchodných praktík. V danom prípade došlo navyše k uznaniu dlhu, a teda k plynutiu novej premlčacej doby. Konanie žalovanej podľa žalobcu nemožno považovať za morálne a čestné, a preto takému konaniu nemôže byť zo strany súdu poskytnutá ochrana. Dohodou dochádza k zmene v obsahu záväzku zmluvných strán (v spôsobe plnenia záväzku), ktorá spočíva v tom, že žalovanému je umožnené splácať záväzok v splátkach. V nadväznosti na uvedené zdôraznil, že dohoda o zmene v obsahu záväzku je zmluvný vzťah, ktorý vznikol medzi žalobcom ako veriteľom a žalovanou ako dlžníkom, pričom žalobca ako postupník tu nemá postavenie dodávateľa v zmysle spotrebiteľskej úpravy. Z uvedeného potom vyplýva, že ustanovenie Dohody o tom, že žalovaná uznáva svoj záväzok nemohlo jej byť vnútené ako neprijateľná podmienka

v spotrebiteľskej zmluve a na Dohodu sa nevzťahujú ustanovenia o neprijateľných podmienkach v spotrebiteľských zmluvách. Žalovaná po tom, čo sa oboznámila s obsahom Dohody, svojím podpisom uznala svoj existujúci záväzok a vyjadrila svoju vedomosť s premlčaním pohľadávky, nebola k podpisu Dohody žiadnym spôsobom donútená, uzatvorením predmetnej Dohody taktiež nedochádza k zhoršeniu jej postavenia ako spotrebiteľa, ale práve naopak, žalobca poskytol žalovanej možnosť plniť už existujúci splatný záväzok, s plnením ktorého sa dostala do omeškania, v splátkach. Takáto forma dohody medzi veriteľom a dlžníkom nie je ničím neobvyklým a už vôbec ju nie je možné hodnotiť ako nekalú obchodnú praktiku zo strany veriteľa. Z vykonaného dokazovania nie je vôbec zrejmé, ako dospel súd k záveru, že dohoda o splátkach medzi veriteľom a dlžníkom v čase, keď pohľadávka veriteľa nebola premlčaná, je nekalá obchodná praktika. Spôsob vyhodnotenia predložených dôkazov súdom považoval za zarážajúci, porušujúci zásadu rovnosti účastníkov konania, kedy súd neprihliadol na jednoznačný dôkaz, že žalovaná sa dohodla s veriteľom na splátkach, zároveň uznala svoj záväzok voči žalobcovi. Nesúhlasil ani s rozhodnutím o jeho povinnosti nahradiť trovy právneho zastúpenia vedľajšieho účastníka, keďže vedľajší účastník - združenie na ochranu spotrebiteľa - musí byť sám z podstaty svojej existencie schopný poskytnúť právnu pomoc pri súdnych konaniach v spotrebiteľských veciach. Podľa údajov registrácie Ministerstvom vnútra SR samotné združenie má v radoch členov, ktorí evidentne majú právnické vzdelanie. Združenia na ochranu spotrebiteľa podľa § 25 zákona č. 250/2007 Z.z. majú pritom možnosť využívať aj určenú podporu ministerstva. Tieto právne závery ustálil aj Krajský súd v Bratislave vo svojich rozhodnutiach sp. zn. 5Co 26/2012, 3Co 259/2011, ktorý v obdobných prípadoch nepriznal vedľajšiemu účastníkovi náhradu trov právneho zastúpenia. Ako vyplýva z dôvodovej správy k zákonu č. 384/2008 Z.z. cieľom novelizácie Občianskeho súdneho poriadku bolo posilniť ochranu spotrebiteľa v sporoch vyplývajúcich zo spotrebiteľských zmlúv a umožniť širšiu ochranu osobám, na ochranu ktorých sú zriaďované rôzne právnické osoby, najmä združenia na ochranu spotrebiteľov. Žalobca mal za to, že úmyslom zákonodarcu bolo umožniť kvalifikovanú ochranu spotrebiteľa priamo na ten účel zriadeným subjektom, ktoré budú spôsobilé poskytnúť spotrebiteľovi kvalifikovanú pomoc, a ktoré budú v danej oblasti aj materiálne aj personálne vybavené a odborne kompetentné. Združenie založené na ochranu spotrebiteľa je účelné zakladať len v prípade, ak samotné združenie je spôsobilé poskytovať ochranu spotrebiteľovi, inak nemožno hovoriť o naplnení samotnej podstaty zákonných ustanovení, ktoré umožňujú ich vznik. Ak združenie tento predpoklad nenapĺňa, je nutné tento nedostatok odstrániť buď v rámci samotného združenia alebo takéto združenie nenapĺňa základy predpoklad svojej existencie a nie je účelné povoliť vstup takéhoto združenia do konania. Združenie vstupuje do množstva konaní bez ohľadu na stav konania a vôľu odporcu, a to oznámením o vstupe združenia do konania, ktoré obsahuje žiadosť o zaslanie žaloby a návrh na priznanie trov konania. Z uvedeného je zrejmé, že pred zaslaním oznámenia o vstupe do konania, združenie nemá žiadnu vedomosť o prejednávacom prípade a len z označenia účastníkov konania usudzuje, že ide o spotrebiteľskú vec. Zastával názor, že len na základe skutočnosti, že žalovaným je spotrebiteľ, bez akýchkoľvek vedomostí o predmete a stave konania, je nemožné pripraviť sa na zastupovanie v tej ktorej veci, a teda naplniť podstatu právneho úkonu - príprava a prevzatie právneho zastúpenia. Vedľajší účastník viaceré procesné podania nadbytočne opakuje bez uvedenia nových, významných skutočností vzťahujúcich sa na predmet sporu. Na uvedené upozornil aj Krajský súd v Košiciach v rozhodnutí sp. zn. 6Co 141/2012. Paušálny vstup združenia zastúpeného advokátom do konaní, v ktorých pre vstup nebol žiadny dôvod, iba zbytočne navyšuje trovy konania a navodzuje dojem, že účelom vstupu nebola ochrana práv spotrebiteľa, ale získanie finančných prostriedkov v podobe náhrady trov právneho zastúpenia. Na priznanie náhrady trov konania je nevyhnutné splnenie podmienok vyžadovaných § 142 O.s.p., a to najmä účelnosť vynaložených trov konania. Trovy konania vedľajšieho účastníka podľa názoru žalobcu nie sú trovami účelne vynaloženými na uplatňovanie alebo bránenie práva. Združenie v predmetnom konaní nevystupuje ani ako splnomocnený zástupca žalovaných, pričom títo o vstupe združenia do konania pravdepodobne ani nemali žiadnu vedomosť, čo vyjadril aj Krajský súd v Prešove v rozhodnutiach sp. zn. 13Co 35/2012 a 13Co 36/2012. Súd nepriznaním náhrady trov konania vedľajšiemu účastníkovi neporušuje základné právo na právnu pomoc a rovnosť účastníkov v konaní podľa čl. 47 ods. 2 a 3 Ústavy SR, keďže tieto trovy konania neboli účelne vynaložené a neboli ani v príčinnej súvislosti s procesným postojom vedľajšieho účastníka k predmetu konania. Obdobný právny názor vyslovil Ústavný súd Slovenskej republiky v náleze sp. zn. II. ÚS 78/03. Súd by mal pri rozhodovaní o priznaní náhrady trov konania skúmať účelnosť vynaložených trov konania uplatnených účastníkom. Účelnosť je vlastnosť, ktorá sleduje naplnenie cieľa a opodstatnená je v prípade, že vychádza zo zákonných dôvodov a neprekračuje jej medze. Účelnosť by mala byť posudzovaná pri každom úkone právnej služby samostatne. Nárok na náhradu trov právneho zastúpenia nemožno priznať, ak sa určité procesné podanie nadbytočne opakuje bez uvedenia nových, procesne významných skutočností.

Uvedené možno aplikovať aj na podania advokáta, ktoré neobsahujú žiadne skutočnosti vzťahujúce sa na predmet sporu, na skutočnosti, ktoré zostali medzi účastníkmi konania sporné a treba ich dokazovať, a sú významné pre posúdenie veci samej. Činnosť vedľajšieho účastníka rozhodne nemožno považovať za tak odborne náročnú, že by si vyžadovala úplné právnické vzdelanie (rozhodnutie Krajského súdu v Žiline sp. zn. 10Co 110/2012). Vedľajší účastník paušálne vstupuje do konaní, o ktorých stave nemá žiadnu vedomosť. Rozhodnutím súdu dochádza len k podpore nekorektného postupu zo strany združení ako vedľajších účastníkov, ktorých prvotný cieľ spočívajúci v ochrane spotrebiteľa ustúpil snahe o profitovanie z trov právneho zastúpenia, keďže je prinajmenšom pozoruhodné, že združenie na ochranu spotrebiteľa nevstupuje do všetkých konaní, v ktorých je jedným z účastníkov konania spotrebiteľ, ale len do tých konaní, kde má záruky úspechu vo veci prostredníctvom jednoduchých opakovaných podaní, čo vedie k nehospodárnemu a neúčelnému priznaniu trov právneho zastúpenia vedľajšiemu účastníkovi. Na základe uvedeného navrhol, aby odvolací súd podľa § 220 O.s.p. rozsudok zmenil a žalobe vyhovel v plnom rozsahu, resp. rozsudok podľa § 221 ods. 1 a 3 O.s.p. zrušil a vrátil vec súdu prvého stupňa na ďalšie konanie. Zároveň uplatnil voči žalovanej a vedľajšiemu účastníkovi (spoločne a nerozdielne) trovy právneho zastúpenia v prvostupňovom i odvolacom konaní, ktoré vyčíslil vo výške 61,74 € s DPH.

Vedľajší účastník na strane žalovanej podal v zákonnej lehote odvolanie proti rozsudku vo výroku o trovách konania, lebo nepovažoval za zákonný a správny. Bol toho názoru, že v predmetnej veci nie je namieste použitie ust. § 150 ods. 2 O.s.p., keďže pohľadávka uplatňovaná žalobou predstavuje hodnotu 925,04 € s príslušenstvom a uplatnené trovy vedľajšieho účastníka sumu 142,01 €. Poukázal na dôvodovú správu k § 150 ods. 2 O.s.p. v znení zákona č. 384/2008 Z.z. účinného od 15.10.2008, z ktorej vyplýva úmysel predkladateľa zákona vo veciach s nízkou hodnotou sporu pristúpiť k zníženiu neprimeraných trov, ak tieto sú voči pohľadávke v drobných sporoch neprimerané, a to obdobne ako je to upravené v Nariadení EP a Rady (ES) č. 861/2007 z 11.7.2007, ktorým sa ustanovuje európske konanie vo veciach s nízkou hodnotou sporu, v tzv. drobných sporoch. Ide však o konania, kde trovy predstavujú niekoľkonásobne vyššiu sumu ako samotná pohľadávka. O takýto prípad však v súdnej veci nejde, keďže uplatnené trovy právneho zastúpenia sú niekoľkonásobne nižšie ako je žalovaná pohľadávka. Poukázal na rovnaký právny názor vyslovený v rozsudku Krajského súdu v Košiciach v uznesení z 30.4.2012 č.k. 9Co 5/2012-69. Poukazujúc na uvedené navrhol, aby odvolací súd zmenil rozsudok v napadnutom výroku o trovách konania tak, že žalobca je povinný zaplatiť vedľajšiemu účastníkovi trovy prvostupňového konania v sume 142,01 € a trovy odvolacieho konania v sume 40,25 € na účet jeho právneho zástupcu JUDr. Ambróza Motyku, do 3 dní od právoplatnosti rozsudku.

Vedľajší účastník vo vyjadrení k odvolaniu žalobcu nesúhlasil s jeho tvrdením, že dlh v čase podpisu dohody o uznaní záväzku nebol premlčaný. Taktiež nie je pravda, že právny predchodca žalobcu neukončil právny vzťah so žalovanou, keďže je zrejmé, že zmluvu vypovedal dňa 11.12.2006, čo vyplýva z výpisu z účtovných kníh právneho predchodcu žalobcu (predloženého samotným žalobcom), z ktorého dôkazu mal súd túto skutočnosť za preukázanú. Uviedol ďalej, že trvá na svojej právnej argumentácii a neplatnosti dohody o uznaní záväzku a úhrade pohľadávky v splátkach zo 6.7.2010. Poukázal na viacero rozhodnutí a argumenty odvolacích súdov Slovenskej republiky týkajúcich sa formulárovej dohody, z ktorých citoval právny názor, napr. rozsudky Krajského súdu v Prešove zo 7.6.2012 č.k. 11Co 37/2012-88, č.k. 12Co 47/2012-97, 11Co 40/2012-14 zo 16.10.2012, 5Co 58/2012 z 15.11.2012, 5Co 194/2012 zo 6.11.2012 a ďalšie, a uznesenie Krajského súdu v Prešove z 27.9.2012 sp. zn. 16Co 133/2012, v ktorom v súvislosti s dohodou o uzavretí splátkového kalendára a uznaní záväzku odvolací súd uviedol, že Dohoda je typickým formulárovým ošetrovaním vzniknutého stavu, kedy sa na podpis spotrebiteľom predkladá zdanlivo výhodný formulár o splátkach s vyhlásením o vedomosti premlčaného dlhu, pričom tiež zdôraznil, že „právny vzťah, ktorý existuje medzi účastníkmi je právnym vzťahom zo spotrebiteľskej zmluvy, a teda na tento právny vzťah je treba aplikovať ustanovenia spotrebiteľského charakteru a tieto ustanovenia treba aplikovať aj na právne úkony, ktoré bezprostredne nadväzujú na spotrebiteľskú zmluvu, a teda aj na právny úkon uznania dlhu. Pri uzatváraní dohody o splátkovom kalendári a uznaní dlhu mal súd zisťovať, či nedošlo k nekalej obchodnej praktike, ktorá bola v rozpore s požiadavkou odbornej starostlivosti a ktorá podstatne narušuje alebo môže podstatne narušiť ekonomické správanie priemerného spotrebiteľa vo vzťahu k výrobku alebo službe, ku ktorému sa dostane alebo ktorému je adresovaná alebo priemerného člena skupiny, ak je obchodná praktika orientovaná na určitú skupinu spotrebiteľov, a podrobiť kontrole aj umiestnenie textu o vedomosti premlčaného dlhu, či nasvedčuje tomu, že zo strany žalobcu došlo k porušeniu odbornej starostlivosti

vo vzťahu k spotrebiteľovi, ktorá predpokladá osobitnú schopnosť a starostlivosť, ktorú možno rozumne očakávať od dodávateľa pri konaní vo vzťahu k spotrebiteľovi zodpovedajúca čestnej obchodnej praxi alebo všeobecnej zásade dobrej viery uplatňovanej v jeho oblasti činnosti, a mal prijať jasný právny záver, či dohoda o uzavretí splátkového kalendára a uznaní záväzku sa nejaví ako nekalá obchodná praktika a z tohto dôvodu, či nie je neplatná." V rozsudku Krajského súdu v Prešove z 5.12.2012 sp. zn. 3Co 53/2012 odvolací súd, pokiaľ ide o uzavretú dohodu o splátkach a uznaní záväzku, poukazuje na ust. § 558 Občianskeho zákonníka uviedol, že uznanie dlhu zakladá právnu domnienku existencie dlhu v čase jeho uznania iba vtedy, ak dlžník, ktorý dlh uznal, vedel o jeho premlčaní. Ak dlžník nevedel o premlčaní, či už pre omyl skutkový alebo pre omyl právny, nemá jeho uznanie uvedené právne účinky. Aj uznanie premlčaného dlhu zakladá len vyvrátenú domnienku, dlžník sa i tu môže brániť námietkou, že dlh nevznikol alebo že v čase uznania neexistoval". Odvolací súd mal za to, že postup žalobcu je v rozpore s dobrými mravmi, pretože žalovaný podpisom tejto formulárovej dohody zhoršil svoje zmluvné postavenie (§ 54 ods. 1 Občianskeho zákonníka). Krajský súd v Košiciach v rozsudku zo 6.11.2012 č.k. 5Co 194/2012 k výhrade žalobcu o tom, že žalovaná podpísala dohodu o uzavretí splátkového kalendára a uznaní záväzku, v ktorom uviedla, že má vedomosť o premlčaní dlhu a jeho následkoch - sa stotožnil so záverom súdu prvého stupňa, že takáto dohoda je v rozpore s dobrými mravmi a dodal, že „vyhlásenie" o tom, že osoby uvedené v bode 1.2, alebo 1.3 dohody o uzavretí splátkového kalendára a uznaní záväzku (pod bodom 1.2 dohody je uvedená žalovaná) majú vedomosť o tom, že ide o premlčaný dlh a rovnako o jeho následkoch, bolo dopredu žalobcom pripraveným textom v podobe formuláru vytlačeným drobným písmom, podsunutým žalovanej na podpis, ktorého obsah dlžník - žalovaná nemohla ovplyvniť. Text vyhlásenia o premlčanom dlhu splyva a „stráca" sa v ďalšom texte dohody a umožňuje to, že si ho bežný spotrebiteľ nemusí všimnúť, prehliadne a neprečíta si ho a pokiaľ by k tomu aj došlo, ťažko možno predpokladať, že spotrebiteľ, pokiaľ nemá právnické vzdelanie, by si mohol byť vedomý právnych následkov uznania premlčaného dlhu". Citoval ďalej aj právny názor z rozsudku Krajského súdu v Banskej Bystrici z 24.4. 2013 č.k. 16Co 5/2013-119, ktorý uviedol: „Ak je predmetom konania splnenie záväzku zo spotrebiteľskej zmluvy, a teda vznikol vzťah spotrebiteľský, ustanovenia upravujúce právne vzťahy spotrebiteľského charakteru je potrebné aplikovať nielen na samotnú spotrebiteľskú zmluvu, ale aj na právne úkony, ktoré na spotrebiteľskú zmluvu nadväzujú a majú vplyv na obsah tohto zmluvného vzťahu, teda aj na dohodu o uzavretí splátkového kalendára a uznaní záväzku. Táto je totiž, rovnako ako samotná spotrebiteľská zmluva, uzatvorená medzi dodávateľom (obch. spol. zaoberajúcou sa vymáhaním pohľadávok) a spotrebiteľom, je tvorená predtlačným formulárom s priestorom na dopísanie osobných údajov dlžníka, a navyše, predstavuje zmluvnú modifikáciu práv a povinností vyplývajúcich zo spotrebiteľského vzťahu založeného samotnou spotrebiteľskou zmluvou. Uvedenú dohodu nemožno posudzovať samostatne, navyše bez zreteľa na existenciu ustanovení upravujúcich spotrebiteľské vzťahy a právny záväzok konajúceho súdu ex officio zabezpečovať, aby spotrebiteľ nebol viazaný dojednaniami, ktoré spôsobujú značnú nerovnováhu v právach a povinnostiach zmluvných strán v neprospech spotrebiteľa. Okresný súd bol teda povinný aj bez návrhu skúmať, či dohoda bola alebo nebola s odporcom individuálne dohodnutá a následne či obsahuje alebo neobsahuje podmienky, ktoré predstavujú neprímerané znevýhodnenie postavenia spotrebiteľa (odporcu) v porovnaní s postavením dodávateľa (navrhovateľa), s prihliadnutím aj na skutočnosť, či odporca, ak mal záujem o splátkový kalendár, mohol alebo nemohol tento získať bez toho, aby zároveň uznal premlčaný dlh voči navrhovateľovi. V tejto súvislosti bol okresný súd osobitne povinný prihliadať na tú časť uvedenej dohody, kde zmluvné strany vyhlásili, že „majú vedomosť o premlčaní dlhu a o jeho následkoch", a to najmä z hľadiska neobvyklého začlenenia tohto dojednania do bodu 3. dohody s názvom „Forma splatenia záväzku", jeho vplyvu na rovnováhu v postavení zmluvných strán (plynutie novej desaťročnej premlčacej doby podľa § 110 ods. 1 OZ), ako aj na samotnú skutočnosť, či odporca (vzhľadom na vyššie naznačené pochybnosti) skutočne mal vedomosť o tom, že jeho dlh voči navrhovateľovi je premlčaný. Ak totiž dlžník o premlčaní nevedel, či už pre omyl skutkový alebo pre omyl právny, nemá jeho uznanie právne účinky predpokladané v ust. § 558 OZ." Nesúhlasil ani s argumentáciou žalobcu smerujúcou proti priznaniu náhrady trov konania vedľajšiemu účastníkovi, a uviedol, že aplikácia § 150 ods. 1 O.s.p. na danú právnu vec je nenáležitá. Pre posúdenie možnosti aplikácie § 150 ods. 1 O.s.p. je podstatné zisťovať okolnosti súvisiace so stavom pred začatím sporu, so správaním sa účastníkov v priebehu sporu a s okolnosťami uplatnenia nároku (porovnaj uznesenie Najvyššieho súdu SR z 18.1. 2012 sp. zn. 6 M Cdo 5/2011). Podľa názoru vedľajšieho účastníka správanie sa žalobcu v spore, ale najmä okolnosti, za ktorých žalobca uplatnil žalobou premlčanú pohľadávku, nedávajú predpoklad pre aplikáciu § 150 ods. 1 O.s.p. a k uvedenému citoval právny názor z uznesenia Krajského súdu v Banskej Bystrici sp. zn. 15Co 169/2012 z 9.8.2012. Bol toho názoru, že súd prvého stupňa pri rozhodovaní o trovách vedľajšieho účastníka postupoval v súlade

s legislatívou Európskej únie, judikatúrou Súdneho dvora EÚ, v súlade s ustálenou súdnou praxou a právnou teóriou. Citoval ďalej čl. 169 ods. 1 Zmluvy o fungovaní EÚ, čl. 38 a čl. 47 Charty základných práv EÚ, z ktorých vyplýva, že každý má právo na to, aby jeho záležitosť bola spravodlivo, verejne a v primeranej lehote prejednaná nezávislým a nestranným súdom zriadeným zákonom a každý musí mať možnosť poradiť sa, obhajovať sa a nechať sa zastupovať. Právna pomoc sa poskytuje osobám, ktoré nemajú dostatočné prostriedky v prípade, ak je táto pomoc potrebná na zabezpečenie efektívneho prístupu k spravodlivosti. O dôvodnosti priznania trov vedľajšieho účastníka svedčí aj novelizované znenie ust. § 137 O.s.p., ktoré bolo s účinnosťou od 1.1.2012 doplnené zákonom č. 332/2011 Z.z. o poskytovaní právnej pomoci osobám v materiálnej núdzi (ktoré citoval). Podľa dôvodovej správy k zákonu č. 332/2011 Z.z. „Navrhovaná právna úprava bude dopadať aj na ďalšie právnické osoby, ktoré sú v súlade s právnymi aktmi Európskej únie aktívne legitimované na kolektívnu ochranu zákonom chránených záujmov, napr. vo sfére ochrany pred diskrimináciou, alebo vo sfére kolektívnej ochrany práv spotrebiteľa. V týchto prípadoch budú osobitnými predpismi napr. zákon č. 365/2004 Z.z. o rovnakom zaobchádzaní v niektorých oblastiach a o ochrane pred diskrimináciou (antidiskriminačný zákon), zákon č. 250/2007 Z.z. o ochrane spotrebiteľa a zákon č. 82/2005 Z.z. o nelegálnej práci a nelegálnom zamestnávaní.“ Poukázal ďalej na rozsudok Súdneho dvora EÚ (druhá komora) z 22. decembra 2010 vo veci DEB proti Spolková republika Nemecko C- 279/09, z ktorého citoval právny názor: „Zásada účinnej súdnej ochrany, ako je stanovená v čl. 47 Charty základných práv EÚ, sa má vykladať v tom zmysle, že nie je vylúčené, aby sa jej dovoľovali právnické osoby a pomoc poskytnutá na základe tejto zásady môže zahŕňať najmä oslobodenie od platenia trov konania alebo zastupovanie advokátom“. Európska legislatíva a rozhodnutia Súdneho dvora EÚ a na nich nadväzujúca vnútroštátna právna úprava preferujú činnosť združení v rámci ich zákonných oprávnení. Občianske združenia na ochranu spotrebiteľov si v prevažnej miere zakladajú samotní občania poškodení nekalými praktikami a neprijateľnými zmluvnými podmienkami v predbežne formulovaných štandardných zmluvách dodávateľov a často pri nedostatku organizačného a finančného zabezpečenia chránia práva prevažne nemajetných spotrebiteľov, ktorí rezignujú na obranu svojich práv, pretože nemajú dostatok prostriedkov na advokáta a tým na rovnocenný priebeh súdnych konaní. Citoval ďalej ust. § 93 ods. 4 a § 18 O.s.p. a uviedol, že účelnosť trov vynaložených na právnu pomoc možno vo všeobecnosti odvodiť z čl. 47 ods. 2 Ústavy, pričom ústavný rozmer práva účastníka na náhradu trov konania a trov právneho zastúpenia v úspešnom súdnom spore vyplýva z nálezov Ústavného súdu SR, napr. II. ÚS 78/03, II. ÚS 31/04, II. ÚS 56/05, IV. ÚS 147/08, II. ÚS 122/09. „Trovky právneho zastúpenia treba považovať v každom prípade za účelne vynaložené trovy. Každý má právo na to, aby hoci aj v jednoduchej, skutkovo a právne menej zložitej veci bol zastúpený advokátom. Toto ústavne zaručené právo môže uplatňovať v rámci celej republiky bez ohľadu na to, že voľba miestneho advokáta by bola spojená s menšími trovami, než udelenie plnomocenstva právnemu zástupcovi mimo mesta alebo obce, kde účastník konania býva“ (Ján Mazák, Ľudovít Šoltýs: Trovy konania v civilnom procese, Mimoriadne vydanie Bulletinu slovenskej advokácie 1997, str. 53). Poukázal tiež na rozsudok Najvyššieho súdu Slovenskej republiky z 9.6.2010 sp. zn. 5Cdo 71/2010, ako aj na najnovšie komentáre k Občianskemu súdному poriadku: Števková/Ficová a kol. Občiansky súdny poriadok, Komentár - 1. diel, 2. vydanie. Praha: C. H. Beck, 2012, str. 331, Drápal/Bureš a kol. Občianský soudní rád I, Velké komentáre, 1. vydání: C. H. Beck, 2009, str. 607. Najnovšia rozsiahla judikatúra slovenských odvolacích súdov zaujala v súlade s európskou líniou ochrany spotrebiteľa, právnymi aktmi EÚ, vnútroštátnymi normami, ale aj judikatúrou Súdneho dvora EÚ, Ústavného súdu SR a Najvyššieho súdu SR k tejto právnej problematike presvedčivý väčšinový názor o principiálnom práve vedľajšieho účastníka na náhradu trov právneho zastupovania v sporoch, v ktorých bol vedľajším účastníkom podporovaný účastník úspešný a vznikol mu nárok na náhradu trov. Taktiež poukázal aj na mimoriadne dovolanie podané Generálnym prokurátorom SR vo veci vedenej na Najvyššom súde SR pod sp. zn. 6M Cdo 5/201, a citoval z vybraných rozhodnutí krajských súdov, ktoré akceptujú právo spotrebiteľského združenia ako vedľajšieho účastníka na náhradu trov konania v úspešnom súdnom spore (napr. uznesenie Krajského súdu v Košiciach z 31.7.2012 č.k. 9Co 104/2012-84, uznesenie Krajského súdu v Trenčíne z 27.11.2012 č.k. 6Co 235/2012-187, uznesenie Krajského súdu v Trnave zo 17.4.2013 č.k. 23Co 305/2012-118, a ďalšie). Vzhľadom na uvedené považoval odvolanie žalobcu za nedôvodné a s poukazom na ním podané odvolanie navrhol rozsudok v napadnutom výroku o trovách konania zmeniť tak, že žalobca je povinný zaplatiť vedľajšiemu účastníkovi náhradu trov prvostupňového konania vo výške 142,01 € na označený účet právneho zástupcu JUDr. Ambróza Motyku, do 3 dní od právoplatnosti rozsudku, a uplatnil aj náhradu trov odvolacieho konania pozostávajúcich z odmeny, paušálnej náhrady hotových výdavkov a náhrady 20 % DPH za 2 úkony právnej služby (odvolanie z 10.1.2013 a vyjadrenie k odvolaniu žalobcu) celkom vo výške 111,36 € v zmysle § 10 ods. 1,2, § 16 ods. 3 a § 14 ods. 3 písm. b) vyhl. č. 655/2004 Z.z. v znení neskorších predpisov.

Žalobca podal stanovisko k vyjadreniu vedľajšieho účastníka, v ktorom uviedol, že sa pridrižiava svojich tvrdení v podanom odvolaní zo dňa 3.6.2013 a zastáva názor, že vedľajší účastník - združenie na ochranu spotrebiteľa - musí byť sám z podstaty svojej existencie schopný poskytnúť právnu pomoc pri súdnych konaniach v spotrebiteľských veciach. Ak by predsa len z nejakého dôvodu bolo nutné, aby bol vedľajší účastník zastúpený advokátom, tak bez práva na náhradu trov konania. Inak by nebol dôvod na pripustenie vedľajšieho účastníka, keďže by vedľajší účastník - združenie nevedelo naplniť predmet svojej činnosti. Z uvedeného je zrejmé, že právne zastúpenie vedľajšieho účastníka je neúčelné a konaním vedľajšieho účastníka v podobe jeho právneho zastúpenia dochádza k nadbytočnému navyšovaniu trov konania a nehospodárnosti konania, a na túto skutočnosť by mal súd prihliadať a reflektovať použitím ust. § 150 O.s.p. a vedľajšiemu účastníkovi náhradu trov konania nepriznať. Poukázal na obdobný právny názor vyslovený Krajským súdom v Banskej Bystrici v rozhodnutiach sp. zn. 17Co 164/2012 a 17Co 91/2012 a navrhol rozsudok podľa § 220 Občianskeho súdneho poriadku zmeniť a návrhu vyhovieť v plnom rozsahu, príp. podľa § 221 ods. 1 a 3 O.s.p. rozsudok zrušiť a vrátiť vec súdu prvého stupňa na ďalšie konanie, a zároveň uplatnil voči žalovanej a vedľajšiemu účastníkovi (spoločne a nerozdielne) náhradu trov konania a právneho zastúpenia v prvostupňovom i odvolacom konaní.

Odvolací súd bez nariadenia odvolacieho pojednávania (§ 214 ods. 2 O.s.p.) prejednal odvolania v rozsahu vyplývajúcom z § 212 ods. 1, 3 O.s.p. a z hľadísk uplatnených odvolacích dôvodov s tým, že miesto a čas verejného vyhlásenia rozsudku oznámil na úradnej tabuli súdu dňa 17.6.2015 v súlade s § 211 ods. 2 a § 156 ods. 3 O.s.p. a rozsudok v napadnutom výroku o zamietnutí žaloby a v súvisiacom výroku o trovách konania vo vzťahu medzi účastníkmi, podľa § 219 ods. 1, 2 O.s.p. ako vecne správny potvrdil.

Podľa § 219 ods. 2 O.s.p. ak sa odvolací súd v celom rozsahu stotožňuje s odôvodnením napadnutého rozhodnutia, môže sa v odôvodnení obmedziť len na skonštatovanie správnosti dôvodov napadnutého rozhodnutia, prípadne doplniť na zdôraznenie správnosti napadnutého rozhodnutia ďalšie dôvody.

Odvolací súd po preskúmaní napadnutého rozsudku vrátane konania, ktoré mu predchádzalo, z hľadísk uplatnených odvolacích dôvodov a v rozsahu námietok žalobcu uvedených v odvolaní, sa stotožňuje so správnymi skutkovými a právnymi závermi súdu prvého stupňa, ktoré ho viedli k zamietnutiu žaloby o zaplatenie sumy 925,04 € s prísl., a súčasne konštatuje správnosť dôvodov napadnutého rozsudku, na ktoré v celom rozsahu poukazuje. Súd prvého stupňa uplatnený nárok i účinky vznesenej námietky premlčania správne právne posúdil a vzhľadom na charakter spotrebiteľského vzťahu účastníkov, splatnosť dlžnej sumy z poskytnutého úveru (12.1.2007) a dátum podania žaloby (12.6.2012), správne prihliadol na námietku premlčania vznesenú vedľajším účastníkom a žalovanou a dospel k správne mu záveru, že žalobcom uplatnený nárok je premlčaný (§ 101 OZ) a žalobu dôvodne zamietol, keďže premlčané právo s poukazom na ust. § 100 ods. 1 OZ nemožno žalobcovi priznať.

Skutočnosti a právne argumenty žalobcu uvedené v odvolaní nie sú spôsobilé spochybníť vecnú správnosť napadnutého rozsudku.

Z ust. § 558 Občianskeho zákonníka vyplýva, že uznanie dlhu ako jednostranný právny úkon dlžníka adresovaný veriteľovi zakladá vyvrátiteľnú právnu domnienku, že v čase uznania dlh existoval. Tento právny úkon okrem všeobecných náležitostí pre právne úkony (§ 34 a nasl. OZ) musí mať písomnú formu, musí byť z neho zrejmý dôvod (kauza) vzniku pohľadávky, musí v ňom byť presne určená výška pohľadávky a napokon musí obsahovať aj prísľub dlžníka tento dlh zaplatiť. Uznaním dlhu nevzniká nový záväzok, ale sa ním zabezpečuje uznaný záväzok tým, že v dôsledku ním založenej právnej domnienky zvýhodňuje postavenie veriteľa. Na základe uznania záväzku dochádza k zastaveniu plynutia pôvodnej premlčacej doby a namiesto nej odo dňa, keď došlo k uznaniu, začne plynúť nová desaťročná premlčacia doba (§ 110 ods. 1). V prípade sporu veriteľ nemusí dokazovať, že v čase uznania dlh existoval, ani jeho výšku. Dlžník, ktorý by namietal, že dlh v čase uznania neexistoval, alebo že zanikol napríklad splnením alebo inak, by to však musel preukázať. Uznať možno aj premlčaný dlh, avšak takéto uznanie zakladá právnu domnienku o existencii dlhu v čase jeho uznania len vtedy, ak dlžník vedel, že dlh je premlčaný.

Ak dlžník nevedel o premlčaní, či už pre omyl skutkový alebo právny (napr. ak nepoznal ustanovenia o premlčaní), nemá jeho uznanie uvedené právne účinky.

V prejednávanej veci aj podľa názoru odvolacieho súdu obchodnú praktiku žalobcu, pri ktorej spojil do jednej listiny dohodu o uzavretí splátkového kalendára a uznanie záväzku, treba hodnotiť ako nekalú obchodnú praktiku v zmysle § 7 ods. 2 a 4 zák. č. 250/2007 Z.z. o ochrane spotrebiteľa v znení neskorších predpisov, ktorá je v rozpore s požiadavkou odbornej starostlivosti na strane žalobcu ako dodávateľa, ako aj vzhľadom na potencionálne riziko, že takéto správanie podstatne narušuje alebo môže narušiť ekonomické správanie priemerného spotrebiteľa vo vzťahu k poskytnutej službe (§ 7 ods. 2 cit. zákona). Podľa názoru odvolacieho súdu v danom prípade žalobca dohodou o uzavretí splátkového kalendára vnútil žalovanej aj uznanie záväzku. Dohoda obsahujúca v názve dohodu o úhrade pohľadávky v splátkach a súčasnom uznaní záväzku je pre bežného spotrebiteľa nie celkom zrozumiteľná a je zrejmé, že ak chcela žalovaná získať povolenie splátok, musela podpísať formulárovú listinu, v ktorej bolo zároveň uvedené, že uznáva čo do právneho dôvodu a výšky svoj záväzok voči veriteľovi, ktorý vznikol na základe zmluvy uzatvorenej s pôvodným veriteľom (Všeobecná úverová banka, a.s., Bratislava). Z obsahu dohody vyplýva, že uznanie záväzku je uvedené v bode 2 dohody (Uznanie záväzku) a povolenie splátok v bode 3 dohody (Forma splatenia záväzku), pričom vyhlásenie žalovanej ako dlžníka o tom, že má vedomosť o premlčaní dlhu a jeho následkoch je uvedené v bode 3.4 dohody, teda v časti dohody o splátkach, a nie v časti uznania záväzku, ku ktorému by sa vyhlásenie o premlčaní malo viazať. Umiestnenie textu o vedomosti premlčaného dlhu a jeho následkoch pod bodom 3. dohody označeným ako „Forma splatenia záväzku“ je zavádzajúce a nasvedčuje tomu, že zo strany žalobcu došlo k porušeniu odbornej starostlivosti vo vzťahu k spotrebiteľovi, ktorú možno od neho rozumne očakávať pri konaní vo vzťahu k spotrebiteľovi, zodpovedajúcej čestnej obchodnej praxi alebo všeobecnej zásade dobrej viery uplatňovanej v oblasti jeho obchodnej činnosti. Podľa názoru odvolacieho súdu malo byť uznanie záväzku dohodnuté so žalovanou ako dlžníkom na samostatnej listine, nakoľko podpis takejto dohody podľa ust. § 558 OZ má úplne iné a pre spotrebiteľa oveľa závažnejšie dôsledky ako dohoda o úhrade dlhu v splátkach. Žalovaná teda nemala žiadnu možnosť dohodu o uznaní záväzku z listiny vylúčiť ani obmedziť jej účinok, a táto jej bola vnútená spolu s dohodou o uzavretí splátkového kalendára, pričom uzavretím dohody o uznaní záväzku nepochybne došlo k zhoršeniu jej postavenia ako spotrebiteľa. Vzhľadom na uvedené, súd prvého stupňa správne uzavrel, že ide o nekalú obchodnú praktiku na strane žalobcu a dohoda o uznaní záväzku je neplatná pre rozpor so zákonom, a nemá žiadne právne účinky ani z hľadiska plynutia premlčacej doby a jej predĺženia v zmysle § 110 ods. 1 OZ. Po posúdení zistených skutkových okolností súd prvého stupňa správne prihliadol na námietku premlčania v konaní účinne uplatnenú vedľajším účastníkom na strane žalovanej (i žalovanou) a jeho rozhodnutie vychádza zo správnej právnej úvahy, preto z uvedených dôvodov bol rozsudok v napadnutom výroku o zamietnutí žaloby, ako aj v súvisiacom výroku o trovách konania vo vzťahu medzi účastníkmi, ako vecne správny potvrdený.

Neboli však podmienky na potvrdenie rozsudku v napadnutom výroku o trovách konania vo vzťahu medzi žalobcom a vedľajším účastníkom na strane žalovanej, lebo súd prvého stupňa náhradu trov vedľajšieho účastníka nesprávne znížil pri použití ust. § 150 ods. 2 O.s.p. Odvolanie podané vedľajším účastníkom treba považovať za opodstatnené a odvolací súd sa stotožňuje so skutočnosťami a argumentmi uvedenými v odvolaní, ktoré spochybňujú aplikáciu § 150 ods. 2 O.s.p. na daný prípad a odôvodňujú prisúdenie náhrady trov konania vedľajšiemu účastníkovi v plnej výške, a to podľa § 142 ods. 1 O.s.p. Odvolací súd preto podľa § 220 O.s.p. zmenil rozsudok v napadnutom výroku o trovách konania vo vzťahu medzi žalobcom a vedľajším účastníkom tak, že priznal vedľajšiemu účastníkovi na strane žalovanej náhradu trov konania, účelne vynaložených na bránenie práva žalovanej, ktorá mala vo veci plný úspech, za dva úkony právnej služby (prevzatie a prípravu zastúpenia, vyjadrenie z 10.1.2013) pozostávajúcich z odmeny v tarifnej sadzbe 51,45 € za úkon, náhrady hotových výdavkov 7,63 € a 7,81 €, zvýšené o 20 % DPH v sume 23,61 €, náhrada trov konania celkom vo výške 142,01 € podľa § 10 ods. 1, § 14 ods. 1 písm. a), b), § 15 písm. a) a § 18 ods. 3 vyhl. č. 655/2004 Z.z. o odmenách a náhradách advokátov za poskytovanie právnych služieb v znení neskorších predpisov, a uložil žalobcovi povinnosť zaplatiť ju zást. vedľajšieho účastníka JUDr. Ambrózovi Motykovi, advokátovi, v súlade s § 149 ods. 1 O.s.p., v lehote do 3 dní od právoplatnosti rozsudku.

O trovách odvolacieho konania bolo rozhodnuté podľa § 224 ods. 1 O.s.p. v spojení s § 142 ods. 1 O.s.p. a vedľajšiemu účastníkovi na strane žalovanej, keďže mal v odvolacom konaní úspech, bola priznaná aj náhrada trov odvolacieho konania (§ 224 ods. 1, § 142 ods. 1, § 151 ods. 1 prvá veta O.s.p.), pozostávajúcich z trov právneho zastúpenia za dva úkony poskytnutej právnej služby - odvolanie z 10.1.2013 a vyjadrenie k odvolaniu žalobcu z 25.6.2013, ktoré sú účelne vynaloženými úkonmi právnej služby. Odmena patrí advokátovi vo výške základnej tarifnej sadzby 51,45 € za vyjadrenie k odvolaniu a vo výške polovice základnej tarifnej sadzby, t.j. 8,30 € za odvolanie proti výroku o trovách konania podľa § 10 ods. 1 v spojení s § 20a vyhl. č. 655/2004 Z.z. o odmenách a náhradách advokátov za poskytovanie právnych služieb v znení neskorších predpisov, k tomu paušálna náhrada hotových výdavkov vo výške 15,62 € (2 x 7,81). Zástupca vedľajšieho účastníka preukázal, že je platcom DPH, preto mu bola priznaná aj náhrada 20 % DPH, t.j. 15,07 €, spolu náhrada trov odvolacieho konania vo výške 90,44 €, ktorú je žalobca povinný zaplatiť zást. vedľajšieho účastníka JUDr. Ambrózovi Motykovi, advokátovi, v súlade s § 149 ods. 1 O.s.p.

Rozhodnutie bolo prijaté senátom Krajského súdu v Košiciach pomerom hlasov 3 : 0 (§ 3 ods. 9 zák. č. 757/2004 Z.z. o súdoch v znení neskorších predpisov).

Poučenie:

Proti rozsudku odvolacieho súdu odvolanie nie je prípustné.